

ligt fortalt os, at Grundloven af 5te Juni havde meget vægtige Modstandere navnlig i Regjeringen og Rigsraadets Landsthing, og saa har det ærede Medlem dog stadig søgt at faae os til at gaae den Vej, som disse to Modstandere anviste os, og som han erkjendte, var at komme bort fra Grundloven af 5te Juni 1849. Og hvorfor har det ærede Medlem gjort dette? Fordi, som han sagde, vi ikke godt kunde komme nogen anden Vej. Men jeg skal sige det ærede Medlem, at naar jeg ikke kan komme nogen anden Vej end den, som fører i modsat Retning af den, jeg vil, saa bliver jeg, hvor jeg er, og gaaer ikke den anden Vej. For at bruge et Billede, det ærede Medlem kan forstaae, skal jeg sige, at naar jeg f. Ex. antager, at Grundloven af 5te Juni ligger i Hjørnet derovre, og jeg staaer her og gjerne vil over til Grundloven af 5te Juni, men ikke kan komme nogen anden Vej end den, som fører ned til det ærede Medlem, saa bliver jeg, hvor jeg er, thi ellers vilde jeg jo komme længere bort fra det Sted, hvortil jeg vilde hen. Det ærede Medlem sagde — og her maa det være mig tilladt at oplæse hans Ytringer, for at jeg ikke skal tage feil af dem — under Forhandlingerne i Rigsraadet om Rigsdagens Landsthing og om Grundloven i det Hele: „Det er min bestemte Overbeviisning, at en Forsamling, som udgaaer af en Valglov som den, Grundloven af 5te Juni 1849 bestemmer, saavel hvad Folkethinget som hvad Landsthing angaaer, vil være det fasteste Værn omkring Hans Majestæts og hans Dynasties Throne imod alle de Forviklinger, som Dynastier i vore bevægede Tider ligge under for“, samt senere: „Hos mig, og jeg haaber hos den store Flerhed af det danske Folk, har Erfaringen befæstet Troen paa, at den Maade, hvorpaa Landsthinget sammensættes efter Grundloven af 5te Juni 1849, er langt at foretrække for den Maade, hvorpaa det sammensættes efter Grundloven af 18de November 1863.“ Det ærede Medlem havde dengang denne Overbeviisning og haabede, at den store Flerhed af det danske Folk havde den samme Overbeviisning; men da saa omtrent 60,000 danske Mænd bekræftede, hvad det ærede Medlem havde sagt og udtalte, at de havde den samme Overbe-

viisning, vendte det ærede Medlem op og ned paa sig selv, saa kom han fuldstændig til en anden Overbeviisning, idet han sagde, at Landsthinget var den svageste Deel af Grundloven, den Deel, der ikke havde formaaet at vække Interesse, og den Deel, med Hensyn til hvilken der havde været Strid om, hvorvidt Bestemmelserne i Grundloven vare gode. Derfor dette ikke er at vende op og ned paa sig selv, saa veed jeg ikke, hvad det er, og derfor har jeg for lang Tid siden ophørt med at forhauses over Noget, der kommer fra det ærede Medlem.

Formanden: Jeg skulde dog meget ønske, at de videre Forhandlinger i denne Sag ikke maatte tage en saa personlig Retning, at ærede Medlemmer gaae ind paa at undersøge, hvorledes andre Medlemmer til andre Tider og under andre Forhold have udtalt sig.

Eschering: Det ærede Medlem siger, at jeg raader høist til det Nødvendige, ja, det Nødvendige er — som jeg troer ogsaa efter Ministeriets egen Anskuelse —, at her i dette Land kun er een Konge og een Repræsentation. Dette er det Nødvendige. Det Nyttige er, at alle Rigets Sager, især Finantsager, forhandles i een Forsamling; det er dette, der skulde skee som det Nyttige. Og det Sidste, det lille Lovlige, er at holde dette qvasi, knapt Lovlige i Live; det er dette, man skal gjøre sidst. Det er netop min Overbeviisning, at man først skal gjøre det Nødvendige, som er at bevise for Alverden, og ogsaa her, at Kongeriget Danmark er et heelt, udeleligt Rige med en Arvekonge og en dertil svarende Repræsentation, som udfører det i Henseende til Lovgivningen Nødvendige. Det Nyttige er, at man saa hurtigt som muligt skaffer her tilveie Forhandlinger om alle Anliggender, og endelig kan det glide ved Siden af disse Forhandlinger, om Grundloven kunde være lidt anderledes, om den skal være saa eller saa. Men dette Sidste har ikke Meget at betyde, det kan gaae ganske, som det er. Det ærede Medlem seer altsaa, at jeg netop holder paa det Nødvendige og Nyttige og dernæst ogsaa paa det jævnt Lovlige. Naar nu det ærede Medlem siger til mig, at jeg ikke